

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku D. B. i A. B.
przy uczestnictwie M. S., J. S., D. C., "T." Spółki Jawnej z siedzibą w C.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 1 kwietnia 2016 r., sygn. akt XVI Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżących uczestników postępowania na rzecz wnioskodawców kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do

podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Uczestnicy postępowania we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i swoje wątpliwości prawne ujęli w trzy zapytania.

W odniesieniu do pierwszego, dotyczącego w istocie skuteczności wezwania do zapłaty zobowiązanie bezterminowego skierowanego do pełnomocnika procesowego strony, zauważa się, że Sąd Najwyższy już wielokrotnie wypowiadał się co do tego, że oświadczenia kształtujące sytuację prawnomaterialną przeciwnika procesowego nadawca takiego oświadczenia powinien kierować do strony a nie jej pełnomocnika procesowego, co zresztą skarżący wykazali w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Formułowanie zatem takiego zagadnienia nie uzasadniało przyjęcia z tej przyczyny skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Pozostałe dwa zagadnienia nie noszą cech istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu powołanego przepisu. Drugie dlatego, że ponieważ w badanej sprawie nie doszło do precyzowania żądania pozwu po zamknięciu rozprawy co wyczerpująco wyjaśnił Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia, trzecie natomiast zakłada, że Sąd Najwyższy wyszczególni okoliczności, które należy uwzględniać „przy wyliczaniu wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości”, podczas gdy ustalenie wysokości takiego wynagrodzenia zawsze zależy od okoliczności faktycznych sprawy, w tym okoliczności, które w danej sytuacji rynkowej wpływają na popyt i podaż.

Nie znajdując zatem podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z przyczyn wskazanych przez skarżących, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz.1800).

aj